

ANA SĂNDULESCU

Anamneza

HERG BENET
PUBLISHERS

Cuprins

1. Cât poți îndura până plesnești? ... 7
2. Ca la șaptesprezece ani ... 10
3. Mixuri ingenioase ... 22
4. Psychedelia ... 35
5. Ruleta rusească ... 5
6. Cum să? ... 6
7. Ancona & Co. ... 67
8. Greața ... 69
9. Distimia ... 77
10. Ești aici și mă deranjezi! ... 84
11. Pauză ... 102
12. Cele trei prințese fermecate ... 107
13. Primăvara bisexuală ... 115
14. Crimă organizată ... 123
15. O despărțire care nu simbolizează nimic ... 138
16. Generația masochistă ... 151
17. Dezechilibrul este destinul tău ... 177
18. Amsterdam & drajeurile prietenoase ... 203
19. Și ea va accepta adevărul ... 210

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2015

© 2015 Ana Săndulescu

© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Copertă: The Spartan Bureau

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **SĂNDULESCU, ANA**

Anamneza / Ana Săndulescu. - București : Herg Benet, 2015

ISBN 978-606-8530-94-9

821.135.1-31

1. Cât poți îndura până plesnești?

Sunt la spital, secția de terapie intensivă. Inima mea de douăzeci și patru de ani uneori freamătă, alteori „bate cu pulsul unei femei care are optzeci de ani“, cuvintele doctorului de gardă.

Am zopiclonă în creier, barbiturice și energizant în sânge; la antipod. Mă simt vulnerabilă și singură, întinșă-n pat, într-un salon mucegăit. Asistentele se agită, nu pot să-mi administreze nimic. Sunt neputincioasă în fața morții. Nu reușesc să-mi țin ochii deschiși. Vreau să o apuc de mână pe Mimi, dacă plec, să mă agăț de pielea ei caldă, protectoare; sufletul meu pereche. Nefiresc, nu reușesc să îmi aduc aminte fața bunicii mele. Gândurile mi se îndreaptă către Dora, cea care m-a născut.

Am cinci ani. Suntem în Eforie Sud, împreună cu Andreea, prietena mea cea mai bună. Avem la bord câteva ore de nesomn și, fiind foarte mici, ne pierdem amețite prin mare. Este prima mea experiență de narcotizare. Oboseala, marea tulburată, valurile amețitoare, nu putem, nici eu, nici Andreea să facem distincția între vis și realitate.

Intru în apă din nou, pe la ora prânzului, ținând-o pe mama de braț, în timp ce prietena mea ne așteaptă pe plajă. Brusc, suntem trase în larg de o maree sălbatică. În câteva secunde, se răcește totul. Suntem după baliză. Un val imens, înspumat, îmi întoarce colacul invers și sunt aruncată din el la câțiva metri. Mama nu se ivește de nicăieri. Sunt pe fundul mării de câteva minute bune. Nu fac niciun efort să mă ridic deasupra apei.

Aud zgomote în jurul meu; pesemne că se frământă lumea, pesemne că am murit, pesemne că o să le fie dor

de mine. Cu sau fără semnul exclamării, stăpânit de vicii sau curat, filosof sau inconștient, scriind despre cuvântul moarte sau scuipând semințe la scara blocului e totuna. Damful chimicalelor s-a împrăștiat. Cu el, tinerețea. Mamă, simți mirosul proaspăt, vanilat al morții?

Altceva nu-mi vine în gând, nici nu se cade, nici nu se scrie pe hârtie, nici nu se rostește în astfel de circumstanțe, afară de nevoia de a înțelege ce se întâmplă. Umbrele astea care îmi veghează patul mi-au studiat felul de a fi, au exersat de secole, pisici, hamsteri, iguane, pui de tigri și de urși panda, unii și-au implantat picioare, ca să mă păcălească, dar toți s-au lipit de strămoșii mei, oamenii, și le-au învățat pe de rost comportamentul. Mâinile lor îmi pipăie carnea și sânii, în căutarea venelor. Mi-e sete ca după un anesteziec general. Îmi îndoi spatele amorțit, scheletul mi se lichefiază și mă transform în vin: Cabernet Sauvignon, Malbec, Merlot; hibridii își țuguiesc buzele și sorb din mine, râsete, hăhăieli, animalele o ard omeneste. M-am atașat de ei, de „oameni“, așa cum te atașezi de boala de moarte, de scobitoarea pe care o folosești după fiecare masă, de țigara pe care o fumezi după o partidă bună de sex. Starea cataleptică, un soi de purgatoriu pentru sinucigași.

Paralizia e sabotată de o înțepătură strașnică în dreptul inimii, tâmpilele îmi țiuie și-mi simt ochii ieșind din orbite. Mă înțepă pielea, din nas îmi curge sânge, abia pot să mai suflu. Fiecare gură de aer pe care o inspir mi se duce dureros în piept. De aici, văd urmele vinete din jurul gâtului strangulat și erecția vecinului din rezerva șapte, scrișul grăbit al unei asistente, trupul meu rece și inert peste care se apleacă verișoara mea, Ela, lacrimile de pe obraji ei fierbinți. Nu mai simt patul și nu mai disting formele din jurul meu, mă învârt în nori de praf ca într-o tornadă, spirala se conturează din nuanțe de alb, din fețe și halate, și atunci...

Picioarele-mi aterizează pe parchet, încerc să-mi gălesc

echilibrul, durerile din piept au dispărut și mă simt ușoară, ușoară ca o rochie de vară. Am șaptesprezece ani. Sunt în bucătăria lui Claudiu, colegul de serviciu al iubitului meu. Mă uit prin prejur după pahare tulipe, speciale pentru degustarea coniacului. „Soriiin... vino aici! Paharele sunt în dulap, pe ultimul raft, nu ajuung!“ Aș putea să trag un scaun, dar azi sunt leneșă. „Imediat, șoricel...“, îmi răspunde el alintându-mă. Sorin apucă ușor paharele și toarnă cam două degete de coniac, apoi ne îndreptăm către sufragerie, ținându-ne de mână. Între degetele lui, coniacul strălucește, și-mi dau seama de ceva timp că lângă el totul capătă o lumină aparte. În camera alăturată, Sorin pune paharul pe o etajeră și se lungește frumos pe canapea. Pisica lui Claudiu sare imediat în pat, pe pieptul lui, și începe să toarcă. Las băutura deoparte și mă lungesc lângă ei. „Ești atât de frumos când ești copilăros, mi-ai picat cu tronc, băi!“, îi spun lui Sorin în timp ce sunt la câțiva centimetri distanță de buzele lui, iar el, în loc să mă trezească la realitate, mă încurajează, sărutându-mă. Îmi șoptește: „Aaa, da? Păi e foarte bine, foarte bine... perfect, chiar.“ Se ridică în picioare. Mă trage tandru către marginea canapelei. Se lasă în genunchi, iar palmele i se înnoadă ușor în părul meu. „Știi că ești a mea și te voi proteja mereu, da?!“.

Ofițerul de la crimă organizată și copila pierdută. Îl mușc de buză și tac; în prezența lui mă simt în siguranță.

2. Ca la șaptesprezece ani

*

Zi călduroasă de iulie. Pe Andreea o văd departe, jucându-se cu pisicile din parc. Mobilul vibrează.

sms de la Sorin: „știi ce ar putea să ne strice legătura? un sms nepotrivit, o întâmplare povestită unui prieten, orice amănunt căruia nu îi dăm importanță din neatenție sau din cauza fluturașilor. nu vreau să fiu paranoic, dar nici nu vreau să te pierd dintr-o prostie.“

Mă bucur că Andreea îmi ține isonul, dar simt că-mi zâmbește fals, iar în realitate este dezamăgită de alegerile pe care le fac.

*

Sorin a plecat în concediu la Cluj și la mare. Vor trece douăzeci de zile nesuferite. Ce gust va avea cafeaua, mâine?

jurnalul: același.

Mă ascund sub pătură și la lumina brichetei notez nominalizările pentru citatul lunii:

1. citat de A. Holban din „Ioana“: „Pe o femeie o zăpăcește totdeauna cineva pe care îl simte trist, își face iluzia că l-ar putea vindeca.“

2. citat de L. Rebreanu din „Ion“: „Pasiunea merge mână în mână cu discreția.“

3. citat de C. Petrescu din „Jocul ielelor“: „Mereu am simțit în tine o femeie nouă... mereu te-am descoperit alta.“

4. citat de G. Ibrăileanu din „Adela“: „Omul aproape cărunț și fetița cu păr de aur formau grupul cel mai original din lume.“

5. citat de M. Eliade din „Maitreyi“: „Poate numai ochii, singurii, pot trăda un om.“

Iar premiul pentru cel mai bun citat al lunii merge către Liviu Rebreanu.

*

Mimi gătește mult. Gătește pentru mine, pentru bunicul și pentru cei doi frați ai mei, Alex și Ștefan. Am bunul obicei de a aduce în casă animale abandonate. Săptămâna asta, Mimi îl hrănește pe câinele Rex. Zilele trecute îl hrănea pe motanul Alioș. Nu ținem animalele mai mult de o săptămână. Nu le suportă bunicul. Când protestez îmi spune aceeași poveste. Cum prietenul lui cel mai bun a murit în tinerețe de la un strănut, în timp ce se bărbiera. Mai târziu, la autopsie, au descoperit rămășițe de la un cheag spart. Un cheag urât mirositor, cât o bomboană, îmbibat cu sânge, materie galbenă și păr încâlcit de pisică.

*

— Nu îmi place deloc anturajul tău, Luisa. Mă mir cum te-am prins acum la telefon.

— M-am prins demult, Sorin. Dar, zi-mi, ce-i cu anturajul?

— Cred că te influențează într-un anumit fel... ești diferită, de parcă din pisoiful mic și nevinovat, pe care de obicei îl strâng în brațe, au rămas doar ghearele. Să încep cu faptul că nu răspunzi la telefon atunci când te sun?

— Când ai să vii din concediu vom recupera noi timpul ăsta cumva.

— Deci ce avem momentan?

— Traficanții de la Bacău, amfetaminele lui Ceniu, cânepa de la Leo și operațiunea cu solarul.

— Pentru primele două cazuri avem nevoie de ajutorul tău și vei fi un factor important în arestarea infractorilor, dar pe Leo și solarul le rezolv cu întreg departamentul. Ultimele două sunt cazuri grave, importante. Nu implică doar trafic de droguri. Oamenii ăștia sunt niște proxeneți și niște teroriști financiari. În rest? Ai noutăți?

— Felicitări pentru captura de iarbă. Am auzit la știri.

— Nimic spectaculos. Cannabis la ghiveci. Îl urmăream demult pe idiot. Înainte să plec în concediu, am adunat toate dovezile și l-am rugat pe Ogu să organizeze percheziția. Șaizeci de recipiente, calitate premium.

— Sunt mândră de tine, să știi.

*

Se face că e dimineață, că e răcoare și un soare fantastic pe cerul senin. Sunt la bănci. Beau o cafea cu lapte. Îmi satisfac pofta de cafea și pofta de viață. Diseară, vreau să ies în oraș cu gașca, să mă plimb haiducește pe străzi, să mă pierd printre străini - noaptea prin oraș, pierdută prin mulțime.

jurnalul: să te pierzi, desigur... noaptea-n casă.

*

— Hai în mașină, că tre' să discutăm ceva. Nu ne-ajută amicul tău Sorin cu o cheie?

Porcarul și prietenii lui – niște viermi care terorizează de ani buni minorele prin străinătate – au frânat mașina aproape de bordura pe lângă care treceam. Am tresărit. Le-am răspuns că nu știu despre ce vorbesc și m-am relaxat când i-am văzut pe trecerea de pietoni pe Ogu și Claudiu, doi polițiști de la crimă organizată, colegii lui Sorin. De altfel, la Claudiu în apartament fusesem cu câteva zile în urmă. Gherșanii și-au intersectat privirile cu milițienii. Apoi s-au avântat în trafic, lăsând în urma lor un val de praf înecăcios. În drum spre casă, mă tot întrebam ce o fi însemnând, în argoul lor, „o cheie“ și mă gândeam cum își petrece Sorin concediul.

jurnalul: îți place neliniștea.

L-am sunat pe Sorin. Scurt și la obiect. L-am întrebat ce înseamnă o „cheie“. Mi-a răspuns, la fel de scurt: *Cheie – fraudă practică în lumea interlopă care constă în amplasarea unor mărfuri ilegale cu scopul de a „aranja“ membri din găștile rivale.*

Apoi, firesc, am oprit conversația. Trebuie să fie ceva aici, ceva ce-mi scapă. În primul rând, cum de au aflat de noi? În al doilea rând, de ce mi s-au adresat? Ca să îl pună-n gardă pe Sorin? Sau să îl folosească? Sau poate erau drogați și au luat-o razna. Sau...

jurnalul: sau astfel de chestiuni trebuie dezbătute față în față.

*

Nici nu mai știu care e rolul meu. Încerc să învăț din ce mi se întâmplă. Trebuie să am mai multă încredere în mine și în viitorul meu. Să mă uit mai puțin în jur. Să nu mă deformeze. Majoritatea românilor bârfesc, înjură, corup, strică, mint și diluează. Peste tot sunt obiecte sau preocupări care au prea puțină valoare, iar tot ce mi se pare frumos aparține străinătății. Zi după zi... blocată în bucăți de carne, toate ghidate după aceleași principii inutile.

În cochilia mea, nu poți să trăiești altfel decât demoralizat.